

ПСИХОЛОГІЧНІ ЧИННИКИ СЕПАРАЦІЇ ВІД БАТЬКІВ
У ЮНАЦЬКОМУ ВІЦІ
(В КОНТЕКСТІ ЦІННІСНО-СМИСЛОВИХ ОРІЄНТАЦІЙ)

*О. В. Долгополова, доцент; Ю. Довгаль, здобувачка
Національний аерокосмічний університет
ім. М. Є. Жуковського «ХАІ»*

У психологічній науці зазвичай приділяють особливу увагу вивченню процесу формування відносин між людьми, їх становленню та вдосконаленню. Однак, у дослідженнях досі залишаються недостатньо досліджені питання, пов'язані з внутрішніми змінами, що відбуваються під час психологічної сепарації.

У юнацькому віці важливим фактором гармонійного розвитку особистості є перехід від недорослої дитячої позиції до зрілої дорослої особистості. На цьому етапі дорослішання людина зіштовхується з потребою адаптуватися до безлічі змін.

Пролонгована залежність дітей від батьків, явище інфантилізму та тенденція до затримки укладання самостійного життя може спричинити складну кризу у підростаючого покоління, потребує допомоги фахівця.

У вітчизняній психології психологічна сепарація була вивчена в рамках теорій розвитку особистості, таких як теорія В. Давидова та Л. Виготського, які акцентували увагу на взаємодії дитини зі своїм соціальним середовищем. Зарубіжна психологія розглядає психологічну сепарацію з різних підходів, включаючи теорію приросту і огляду, теорію прив'язаності та теорію експериментування.

Було встановлено, що сепараційна тривога є нормальною і необхідною реакцією дитини на відокремлення від батьків та формування своєї індивідуальності. Цей ресурс може допомогти юнакам та дівчатам адаптуватися до змін у відносинах з батьками та розвивати свої вміння самостійності та самоконтролю.